

Faroer 30 juni tot en met 15 juli 2007

“You had a difficult trip ! “

Na een hele dag rijden, slapen, koffie, drop, koekjes, 5 kilometer file voor Hamburg , tanken, chocolademelk en grappen maken, komen we rond een uur of zes In Hanstholm aan. Vanuit het kustplaatsje in noord Denemarken vertrekt de veerboot naar Torshavn, de hoofdstad van de Faeröer. We zoeken een plekje om mijn auto achter te laten. De auto van Johan bouwen we om zodat er vier kajaks op het dak kunnen. De douane heeft altijd een bijzonder plekje in ons hart omdat we altijd de klos zijn. We hebben geluk en worden deze keer niet uit de rij gepikt voor verdere controle. Paul en ik vallen misschien wat minder uit de toon omdat er meer types met mutsen en ongeschoren koppen over de kade lopen.

Aan boord van het veerschip strijken we neer in een soort loungebar waar we de zeekaarten nog maar weer eens bekijken met een koel frisdrankje aan de lippen. Het enige wat ik me nog afvraag is hoe lang de man op het elektronische pianoapparaat nog doorgaat omdat het nu wel duidelijk is dat hij zijn flauwe act al enkele maanden aan het beoefenen is aan een gepensioneerd publiek. Ze vinden het prachtig.

De nacht aanboord is warm en benauwend in de achtpersoons hut op dek twee. Boven mij zijn nog twee dekken met vrachtwagens, auto's, campers en trailers met vis met bijbehorende geur. En daarboven nog allemaal hutjes, kamertjes en winkeltjes tot in totaal wel acht dekken hoog. Alleen het zwembad en de sauna liggen nog onder mij. Een sauna heb ik alleen niet nodig want ondanks dat ik niet beweeg lopen de zweetdruppels van mijn hoofd van de warmte in het schip. Naast mij klotst het zeewater tegen het boord van het schip en voel ik het stalen gevaarte langzaam over de golven deinen. Tja, wie kosten wil besparen moet er wat voorover hebben...

Het is mistig en de omgeving van Thorshavn is vanaf de hoge veerboot niet te zien. Eenmaal aan land zoeken we eerst de camping om te kijken waar we kunnen overnachten en om de situatie van het weer te bekijken voordat we verdere plannen maken. Halverwege de ochtend geeft de mist haar geheim prijs en doemt de baai op met het de heuvels waartegen het plaatsje Thorshavn is gebouwd. In de verte moeten nog twee eilanden liggen maar de nevel geeft nog niet alle geheimen prijs.

Volgens de weerberichten moet het weer opknappen, maar op die berichten is hier geen peil te trekken, gewoon naar buiten kijken zeggen de Faeröers. We besluiten om vandaag toch te gaan varen, en als alles in de boten zit maken we de eerste peddelslagen van een reis waarvan ik de avonturen nog niet ken....het mooiste moment van de vakantie.

Is dit nu een tidalrace ??

De golven in de baai van Nólsoyarfjørður komen vanuit het noordoosten en zijn kort en hobbelig als we de haven van Thorshavn uit peddelen. Ik probeer een patroon te ontdekken tussen de deining en de korte golven op de deining, maar het lukt me niet. De heuvels rijzen op vanuit zee en verdwijnen in een band van mist, geen idee tot hoe hoog de heuvel doorloopt als je er zo tegenaan

kijkt. We zetten koers richting Koltur waar we vanavond willen overnachten.

In de verte staat een bijzondere golfslag die ik niet goed thuis kan brengen van eerdere reizen in Schotland en de Kanaaleilanden. Zo heeft ieder gebied weer zijn verassing. Er komt een hoge deining opzetten bij de rotsen van Glyvursnes. De deining stuwt enorm op en voor we het weten zitten we in een gebied met hoge golven. Ik zie Johan bij een golf omhoog varen waarbij ik zijn volledige bovendek kan zien, onvoorstelbaar, vanuit deze hoek heb ik zijn boot nog nooit bekeken. Daarna verdwijnt hij voor

enkele seconden achter een muur van water. Een gevoel van enthousiasme en spanning rolt door mijn lijf. Wat gaat hiér gebeuren vraag ik me af. Net op dat moment grapt Paul: "Is dit nu een tidalrace?", van de spanning moet ik hard lachen omdat het klopt wat hij zegt. Marian vindt het allemaal niet zo grappig en vraagt zich terecht af wat we hier doen. Als we door het gebied heen zijn kunnen we even bijkomen van het geen ons toch wel overkomen is en er volgen meer grappen om even te ontladen. Dit is weer heel ander vaarwater dan we eerder hebben meegemaakt.

De gedachte is nog niet voorbij als we rond de hoek van Kirkjubønes varen. De wind haalt aan en er verschijnen weer enorme getijde golven. Dit maal slaat de spanning op ons alle vier en is het absoluut niet grappig meer. Vanuit mijn ooghoek zie ik onze aanblik op de rotspunt snel veranderen. Dit betekent dat we een sterke stroming mee hebben en dat de hoge golven met brekers door de sterke tegenwind worden opgestuwd.

De eilanden Hestur en Koltur zijn nog steeds niet zichtbaar terwijl de afstand tot de eilanden niet ver zou moeten zijn. De afstand is slecht in te schatten en het idee dat er na die eilanden alleen nog maar oceaan over is waar je met dit soort omstandigheden echt niet in terecht wilt komen, maakt het nog

erger. De reis naar Koltur zet ik snel uit mijn hoofd, dit is waanzin om verder te varen. In de verte zien we een kerkje op de oever staan van Kirkjubør, het oudste longhouse van Europa. Bij het plaatsje is een haventje en het is de enige plek die in het zicht ligt waar we op kunnen vertrouwen. We zijn het dus snel eens dat we niet verder kunnen varen in deze omstandigheden.

Het is gaan regenen en we zoeken een plekje in Velbastaður voor het opzetten van de tent. Paul en Marian lopen naar het eerste huis om te vragen of we in het haventje mogen overnachten. In plaats van de voordeur gaat het zijraam open. Een man kijkt verwaast naar het onverwachte bezoek en vraagt waar we vandaan komen. Als hij het verhaal hoort kijkt hij met grote ogen naar ons en zegt: "Well then you had a difficult trip". Hij vertelt dat de route die we hebben gevaren een van de meest onvoorspelbare plekken is rond de Faerøer en dat vele schepen door de eeuwen heen op die route zijn vergaan. Later lees ik in de reisgids dat Kirkjubør voornamelijk gebouwd is van geïmporteerd hout en het wrakhout dat aanspoelde op de kust. Daar kan ik me nu wel iets bij voorstellen....

Wel of geen Mykines ??

Door de omstandigheden van gister zit de schrik er nog goed en we overleggen wat we gaan doen; doorvaren de Vestmannasund in of een overnachting in Sandavágur zodat we morgen nog kunnen beslissen of we alsnog het eiland Mykines kunnen bereiken. De route naar Mykines is namelijk erg lastig omdat in het 30 kilometer lange traject geen enkele plek is waar we uit kunnen stappen. Daar komt nog bij dat het haventje van het eilandje bij 4 bft niet bereikbaar is vanwege de hoge deining. Maar toch, Mykines is wel hét eiland waar je als kajaker geweest moet zijn omdat het zo'n bijzondere oversteek is en het eiland erg mooi moet zijn.

Al varende geniet ik van de prachtig kliffen en rotsen. De wind waait soms hard over de rotskammen en verraad zich door de windpatronen in de bewolking. Bij de kliffen van Stakkarnir besluiten we om toch naar Sandavágur te varen, het weer lijkt verder op te knappen zodat we de kans houden om naar Mykines te varen.

Mijn neus wordt geprikkeld door een geur van seringen en lentebloesem. Dan verschijnt er in het zonlicht en de schittering van het water een overnaadse roeisloep dat lijkt op een klein model vikingschip. De geur komt uit het bootje dat met hoge snelheid voorbij komt roeien met het plaatselijke dames roeiteam. Paul en ik gaan maar eens polshoogte nemen als de dames uitgeroeid zijn van een korte sprint. Ieder dorp blijkt zijn eigen roeiteam te hebben en binnenkort worden de jaarlijkse wedstrijden gehouden. Ze moeten wel wat giechelen en we krijgen wat tips waar we in de haven goed uit kunnen stappen om bij de camping te komen.

Als wij staan te klooiën met allemaal kleine tassen, loopt Marian te showen met haar "beach bag", een hele grote zak waar al haar uitrusting in kan. Paul vindt dat hij dat beter kan en heeft op de camping een echt paar met een camper gecharterd die onze spullen op komen halen, "kijk een "beach bag" op wielen kan natuurlijk ook": lacht hij.

Als de tenten weer staan en we een borrel nemen op de picknickbank op het veldje met een wereldsuitsicht breekt zelfs de zon nog door. Het zal wel door de nieuwe muts komen die Paul heeft gekocht in de barak van de camping. Het is een puntige vikingachtige muts die me doet denken aan de schaatsmuts van Aard Schenk. Deze is alleen bruin en gehaakt door een locale Faeröerse moeke die een paar centen probeert bij te verdienen. (U begrijpt natuurlijk dat ik erg teleurgesteld ben dat die mooie muts mij niet staat).

Mykines

De lucht is prachtig blauw en het water heeft een hele bijzonder mooie donkerblauw en groenachtige kleur. Een vissersboot begroet ons als we de baai uitvaren en koers zetten langs de hoge rotswanden van Vágur, richting Mykines. De wind is helemaal weggefallen en de zon schijnt volop. Marian is er vlak voor vertrek achter gekomen dat ze een rode zak kwijt is met shirts, eten en andere kleding. Ze vermoedt dat deze nog in de camper van de Duitsers ligt die nu onderweg zijn naar IJsland. Niets aan te doen, maar wel stevig balen vanwege de spullen die erin zitten.

Ik tel de heuveltoppen om de

afstand in te schatten tot Mykines. Door de stroming en het tidalrace gebied in de Mykinesfjørður moeten we halverwege de route de koers veranderen. Op die manier kunnen we van de buitenste stroming gebruik maken en het eiland bereiken zonder dat we in de tidalrace komen. Ik vind het best een griezelig idee dat we zodadelijk de oceaan opvaren. Stel je voor dat je na een paar weken varen ineens het vrijheidsbeeld ziet.....of zo.

De grote boeg van het marineschip van de Deense marine die we halverwege de oversteek tegenkomen maakt wel indruk. Als het marineschip vlak naast ons ligt komen er twee officieren van de brug die beginnen te zwaaien en foto's van ons maken. Wij doen hetzelfde ritueel terug en lachen wat, een marineschip hebben we nog niet op ons lijstje van ontmoetingen met autoriteiten staan. Na deze ontmoeting is het haventje van Mykines nog best een stukje peddelen. Naar mate we dichterbij komen wordt het eiland kleurrijker en verschijnen ook de eerste huizen met de typische turfdaken die zijn begroeid met gras. Als we het haventje binnen varen, dat bestaat uit twee betonnen pieren en een platvorm, ben ik erg blij dat we deze dag hebben kunnen beleven en dat het weer zo stabiel was om deze tocht te maken. Het is erg uniek om als kajaker het eiland te bereiken. Het halve dorp loopt uit om ons te begroetten en ze helpen mee om de spullen naar de kampeerplek te brengen. Het kampeerterrein is niet moeilijk te vinden, gewoon het spoor van je eigen spullen volgen die één voor één van het autootje zijn gevallen.

Het dorpje oogt vriendelijk en bestaat uit een twintigtal huizen, een school, een kerkje en een gebouwtje met een dieselgenerator die zorgt voor de elektriciteit. De wc staat op het dorpsplein. Hier en daar lopen nog andere bezoekers op het eiland die in een huis overnachten, wij zijn namelijk de enige kampeerders. De kinderen van het eiland vinden het ook allemaal bijzonder en blijven wat om ons heen dralen om te kijken wat we allemaal doen. Vooral het koken van Johan trekt de aandacht door alle zakjes en dingetjes die hij in de pan gooit, ze staan er met de neus boven op. Na mijn Mr Bean imitatie is het wel weer leuk geweest en gaan de kinderen naar huis.

Hoogbezoek

De koffie in het café is deels zelfbediening en na een paar kopjes hebben we het reuze gezellig met een Deens stel dat ook heeft overnacht op het eiland. Ze wonen allebei in Denemarken, maar zij is oorspronkelijk Faeröers en hij heeft een tijdje in Amsterdam gewoond en spreekt zelfs redelijk Nederlands.

Omdat we de engte willen verkennen waar we morgen doorheen willen varen, wandelen we naar de westpunt van het eiland. Aan die kant van het eiland zit een kolonie Jan-van-genten en natuurlijk

Puffins! De een na de andere Puffin stort zich op de helling om vervolgens met een noodgang een hol binnen te stormen. Op de helling zijn de beestjes het meest kwetsbaar omdat de poten ver achter op het lijf zitten waardoor ze niet snel kunnen lopen. Dat blijkt later wel als we een Grote Jager met een vijandige blik naast een Puffin zien zitten die hij net heeft gevangen. Tja, zo werkt het hier..

Een oudere man, met een verweerd gezicht dat je verwacht bij een landschap als dit, komt naar ons toe gelopen. Hij vertelt ons dat de consul

van Nederland de koffie klaar heeft en volgens de traditie op het eiland zijn we van harte uitgenodigd. Nieuwsgierig van de spanning zetten we de eerste treden richting de voordeur. Johan bekijkt nauwkeurig het optrekje en Marjan moet er om lachen dat wij te verlegen zijn om aan te kloppen. "Zijn jullie nou die mannen die in een tidalrace hebben gevaren...", roept ze spottend. Ach, ze heeft ook gelijk en tegelijk klop ik op de deur. Mevrouw Leonsson heet ons van harte welkom in de keuken van haar huis. Een geur van versgebakken broodjes prikkelt mijn neus en ik krijg een reuze trek. Alle kajakkers die het eiland bezocht hebben, heeft ze ontvangen. Als bewijs haalt ze een gastenboek tevoorschijn. Ik blader snel naar begin jaren tachtig en kom de pagina tegen die ik zoek. Een clubgenoot van ons heeft een stukje geschreven in het boek. Erg leuk om te lezen dat Tjaard Hoeksema, die mij de eerste peddelslagen heeft geleerd, ook in het keukentje heeft gezeten, we

moeten hem de hartelijke groeten doen. Ik heb er des te meer bewondering voor dat ze hier hebben gevaren omdat zij veel minder geavanceerde spullen mee hadden. Na een paar broodjes met rabarberjam en drie plakken cake willen we weer opstappen, als de telefoon gaat. De gasten die ze verwacht komen niet omdat het vliegtuig is doorgevlogen naar IJsland vanwege het slechte zicht op de luchthaven. Ze bedenkt zich geen moment en nodigt ons uit om die nacht in het gastenverblijf te overnachten. De volgende ochtend zwaait het hele gezin ons uit als we de haven van Mykines verlaten voor het volgende deel van de reis, de westkust.

De westkust

Er staat nauwelijks wind als we vanaf Mykines oversteken naar het grotere eiland Streymoy maar door de stroming tussen de eilanden staat er best wat deining. De bewoners van Mykines hebben ons op het hart gedrukt dat we altijd aan iemand moeten vertellen waar we naar toe varen vanwege de veiligheid. Het eerste doel van vandaag is het plaatsje Saksun. In de verte zien we de heuvels van Streymoy waar af en toe een misbank voor hangt of een wolk over de helling heen komt. Op zee is het zicht helder maar in de verte zien we plukken mist op het water liggen. Het is haast een niet te beschrijven beeld van heuvels, wolken, kleuren en vormen. In het fjord van Saksun houden we een korte pauze op het zwarte vulkanische zandstrand. Het humeur is prima en de omstandigheden zijn ideaal om de volgende 25 kilometer naar Eioi ook nog te overbruggen.

De kust staat direct bloot aan de Atlantische oceaan en ik probeer me voor te stellen hoe de zee er hier uitziet als het windkracht acht of negen waait. De door de zee uitgesleten rotsen en grotten laten zien waar de kracht van het water toe in staat is.

Op het veldje naast de visfabriek van Eioi is wel plek, volgens de vissers die op het terrein van de visverwerkingsfabriek rondlopen. Als Paul en ik teruglopen vragen Johan en Marian of we een plekje hebben gevonden."Ja zeker": roepen Paul en ik, "als je van vis houdt..". Het is weekend dus de visfabriek draait niet. Omdat het hele bedrijf door de Europese Unie wordt gecontroleerd is het drinkwater van extreem hoge kwaliteit. Naast de fabriek hangt een slang die we mogen gebruiken voor het uitspoelen van spullen en het tanken van drinkwater. Een man op de kade vertelt dat de mensen in het dorp wonen erg gelukkig zijn, ik heb daar zo mijn twijfels bij als hij dat al na twee zinnen zegt in de mistige omgeving.

Halverwege de tocht naar de populaire plaats Gjógv komen we een paar vreemd gevormde rotsen tegen waarvan het verhaal gaat dat het versteende reuzen zijn die probeerden de Faeröer eilanden weg te slepen naar IJsland. De stroming rondom de reuzen is best sterk maar het lukt me toch om tussen de benen van één van de reuzen door te varen. Na twee uur peddelen wordt de bewolking dikker waardoor het ook wat donkerder wordt. Het mysterieuze weer wordt nog wat mysterieuzer en het idee dat het een makkelijk tocht is vandaag, is gauw verdwenen. Als ik op de kaart kijk zie ik dat

de rotspunten waar we naar toe varen Sátan heten. Nou, dat zal me weer wat worden. Die naam heeft het niet voor niets gekregen. Om het ergste van de tidalrace te kunnen ontwijken varen we een stukje naar open zee. Het lukt net, maar vlak na de eerste golven moeten we afbuigen naar het zuiden om bij Gjógv het haventje in te kunnen varen. Er staan weer dikke baren op zee en ik zie de gezichten al weer wat wit wegtrekken. Ik moet er wel om grinniken omdat geen dag op de Faeröer een makkelijke vaardag is.

In het dorpje Gjógv ontmoeten we een jongen die in Thorshavn woont en bezig is om het huisje van zijn overleden oma op te knappen als vakantiehuisje. Na een praatje over onze tocht en zijn sportklimtochten, helpt hij ons om de spullen van de kajak naar de camping te krijgen. De eigenaar van het kampeerterrein heeft alleen geen tijd voor ons want hij moet een buffet voorbereiden voor een bruiloft. De hele middag zien we hem druk in de weer met borden, schalen en andere dingen die het buffet tot een succes moeten maken. In het dorp is een klein winkeltje waar ik een echte moderne Faeröerse muts koop. Een zwarte muts met een wit en rood Faeröers patroontje, prachtig. Die kan mooi bij de verzameling van de elf mutsen die ik thuis heb. Op de terugweg na een wandeling door het dorp blijkt dat het buffet een succes is geweest omdat we her en der gasten van de bruiloft tegenkomen die een peukje opsteken en genoeglijk praten over het feest. Althans dat stel ik me zo voor want ik versta niets van wat ze zeggen en een gesprekje aanknopen gaat moeizaam.

Klaksvik for ever..

Het plannetje om vandaag naar het hoogste klif van Europa te varen mislukt. Althans, we kunnen er wel heen varen maar als we er zijn dan is het 780 meter hoge klif, dat vanuit zee recht omhoog steekt, niet te zien omdat de mist op een hoogte ongeveer 50 meter hangt. Alleen de gedachte dat het klif zo hoog is maar je het niet kunt zien vinden we te risico vol om de afstand er naar toe af te leggen. Dat betekent namelijk dat we geen enkele dag meer kunnen missen om op tijd in Torshavn aan te komen voordat de boot vertrekt. We varen naar de noordpunt van Kalsoy en dan zakken we af naar het plaatsje Kunoy. De noordelijke eilanden zijn grimmiger omdat de zee hier vrij tegen de rotsen kan beuken. In de jaren zestig is zelfs een stuk van het eiland Kalsoy afgebroken en in zee gestort. De vloedgolf die hiermee veroorzaakt werd is tot de kruin van de helling van het haventje van Gjógv gekomen, en die is toch wel 30 meter hoog. De zee is op de plek waar het stuk eiland op de bodem ligt onrustig, een gepensioneerde visser heeft ons daar voor gewaarschuwd.

Zowel bij het dorpje Trollanes als Djupadalsgjov is het niet mogelijk om uit te stappen omdat de rotsen te hoog zijn. Ook bij het dorpje Kunoy doe ik een poging om uit te stappen. De golven die tegen de buitenkant van de pier beuken spatten uiteen en schieten recht omhoog. Dit geeft soms zo'n knal dat ik er van schrik. Ik probeer langzaam naar binnen te peddelen maar de ingang van het haventje is een soort flessenhals. Een golf pakt mijn kajak op en ik kan helemaal niets doen. Met een noodgang brengt de golf mij door de ingang en zie de kade op twee meter afstand langs mij heen schieten. Er steken rare pennen uit het beton, niet echt een prettige ontvangst. De golf brengt mij in het haventje waar door ik even kan kijken hoe het eruit ziet. Veel tijd krijg ik niet want op dat moment komt diezelfde golf weer teruggekaatst. Mijn boot wordt weer opgepakt en met een flinke vaart wordt ik achterwaarts weer de haven uitgezogen. De kade schiet weer op twee meter langs en met het zweet in de handen zit ik weer op zee. Brrrr, hier ga ik niet uitstappen.

We kunnen niet in Kunoy uitstappen en moeten ons plan aanpassen. De volgende haven is Klaksvik, dit is de belangrijkste havenplaats van de Faeröer, maar zeker niet de gezelligste en nog een uur varen.

Op de aanwijzingen van twee jongens in de jachthaven van Klaksvik ga ik opzoek naar een hostel. De anderen blijven bij de kajaks en proberen op andere manieren aan een overnachtingsplek te komen. Na een paar straten kom ik bij een woonblok uit. Als ik aanbeld bij de middelste deur van het blok doet een Indisch ogende vrouw de deur open. Ze snapt helemaal niet wat ik wil en kijkt meewarig naar mijn outfit. Ze verzoekt me weg te gaan en maar ergens anders aan te bellen. Dat doe ik en ik probeer de linker deur. Ik hoor stemmen en er klinkt wat geruzie. Dan gaat de deur open en een Joegoslavisch ogende man doet de deur open. Hij kijkt me aan en vraagt wat ik moet. Na mijn uitleg begint hij wat te lachen en dat bevestigt mijn gevoel. Deze huizen worden verhuurd aan seizoensmedewerkers in de visindustrie, hij raad me aan om een hotel te gaan zoeken. Een plekje vlak bij Klaksvik biedt uitkomst. We mogen van de eigenaar, die in de offshore werkt en vaak in Rotterdam is geweest, op een grasveldje overnachten vlak bij een terrein waar een nieuwe haventerminal wordt aangelegd. We vinden het een prima plekje en 's avonds maken we bij het oude haventje dat wordt gesloopt een vuurtje in een tobbe, waarvan we vermoeden dat half Klaksvik daar in gewassen is.

Syorugota, kan het nog erger?

We moeten een oversteek maken naar het eiland Eysturoy. Volgens de stroomatlas lopen de stromingen hier letterlijk langs elkaar heen. De golven stuwen zo hoog op door de stroming en de wind dat mijn boot spontaan in een fikse surf raakt, en ik hoef er helemaal niets voor te doen. Met een flinke vaart doorklieft de voorpunt de golven en ik raak verder bij de anderen vandaan. Het kost echt moeite om de boot uit de surf te halen. De kompascoers van 20°....., hé, dat klopt niet, we moeten 200° aanhouden. Dat betekent dat ik ondanks de mooie surf achteruit vaar in plaats van vooruit. Als we dichterbij de andere oever komen wordt het water plots glad en er ontstaan grote waterbellen die vanuit de onderstroom omhoog worden gestuwd. Met een ruk wordt mijn boot weggeduwd in de keerstroom en zie ik het kompas draaien naar de 200°. Een hele bijzonder ervaring om mee te maken dat de stroming letterlijk 180° kan zijn.

Al kletsend over deze nieuwe ervaring varen we door en komen we in de baai van Gotuvík. De baai wordt omlijst door twee prachtige heuvelruggen die vandaag afwisselend door de zon worden beschenen of in de schaduw van de wolken liggen. Een mooi plaatsje dat door het tegenlicht en het landschap een sprookjesachtig karakter krijgt. Het sprookje is echter snel voorbij. In de verte zien we

de wolken van de heuvel afrollen en in de verte hangt een soort mist die af en toe ook weer weg is. Als we doorpeddelen en halverwege de baai zijn, begint de wind op te steken en zien we tot onze schrik dat de mist die we zagen het water is dat uit de baai door de wind omhoog wordt geblazen. Plots komt er een wervelwind opzetten die ons direct tot stilstand brengt. De windstoten laat het zeewater langs mijn hoofd striemen. Marian schreeuwt het uit als er nog een aantal windstoten achteraan komen. Het peddelen wil haast niet meer tegen de wind in en ik zie de oever voorbij kruipen. Bij de daaropvolgende windstoten kan ik mijn boot nauwelijks recht houden en leg ik

de peddel plat op het dek om steun te hebben en de boot op z'n plek te houden. Marian houdt het niet en ik zie haar van ons weg drijven. "Dit komt niet goed": denk ik en ik probeer een sleeplijn aan haar boot vast te maken zodat ze in ieder geval niet verder wegwaait. Als de lijn strak staat hoor ik een knal, de lijn is los geschoten uit de klem, Marian is nu nog slechter af. Snel probeer ik weer naast haar te manoeuvreren om de lijn te pakken en opnieuw een sleep aan te leggen. Dit keer lukt het wel. De windvlagen worden heviger en het zeewater wordt met wervelwinden omhoog gebalzen. Dit is ECHT NIET NORMAAL. Het is nu even ieder voor zich, hoe gek dat ook klinkt.

Marian en ik kruipen langzaam verder en tijdens de windvlagen werkt de sleep, we blijven op dezelfde plek liggen en als de windstoot voorbij is kruipen we weer verder, wat ben ik blij met mijn Kōkatat droogpak. Paul en Johan varen vlak voor ons, we hebben alle vier enorme moeite om rechtop te blijven en vooruit te komen. Na een halfuur peddelen zijn we voorbij de heuvel met de valwinden, een afstand van een kilometer. Als we veilig op de kant staan is mooi te zien hoe de wolken over de heuvel drijven en het water door de wervelwinden omhoog wordt geblazen, maar ik moet zeggen dat dit tochtje enorme indruk heeft gemaakt.

De tenten staan vandaag in de voortuin van een mevrouw die al aardig op leeftijd is. Een dorpsgenote heeft gevraagd of we voor haar huis mogen overnachten omdat ze alleen Faeröers spreekt, ze vindt het goed. De mevrouw die het gevraagd heeft, nodigt ons uit voor koffie. Ze heeft vroeger in de visindustrie gewerkt en woont nu alleen in haar huis met uitzicht op de verraderlijke baai. Als ze hoort wat we beleefd hebben beaamd ze dat deze baai de moeilijkste baai is van heel de Faeröer, de baai is er zelfs berucht om...

De volgende ochtend kom ik stram mijn slaapzak uit. De vorige dag heeft zijn tol geëist en ik ben de hele dag niet vooruit te branden en eet de een na de andere boterham. Het slepen van de vorige dag heeft veel energie gekost. Als we wegvaren krijgen we weer windvlagen, maar deze keer hebben we voor de wind. Vandaag varen we in één keer naar Thorshavn. Met het zonnetje erbij peddelen we rustig met het tij mee richting de havenplaats en ronden we de vuurtoren van Mjóvanes. Vlak na Aeouvik zien we in de verte witte koppen op de golven waar we doorheen moeten als we naar Thorshavn willen varen. Ik zie dit echt niet zitten omdat ik me enorm slap voel, ook de anderen zijn moe van de vorige dag en het feit dat we al twee weken aan het peddelen zijn. We besluiten om in het haventje van Aeouvik uit te stappen en daar te overnachten. Het blijkt een goede keus. Het haventje is rustig, en een man van de gemeente in een busje met reggaemuziek heeft het toiletgebouwtje opgedaan zodat we water hebben. Ik neem een douche bij de slang naast het hokje tot hilariteit van Marian. Het water uit de slang is alleen ijskoud. Met een prachtige zonsopgang komt een einde aan de dag.

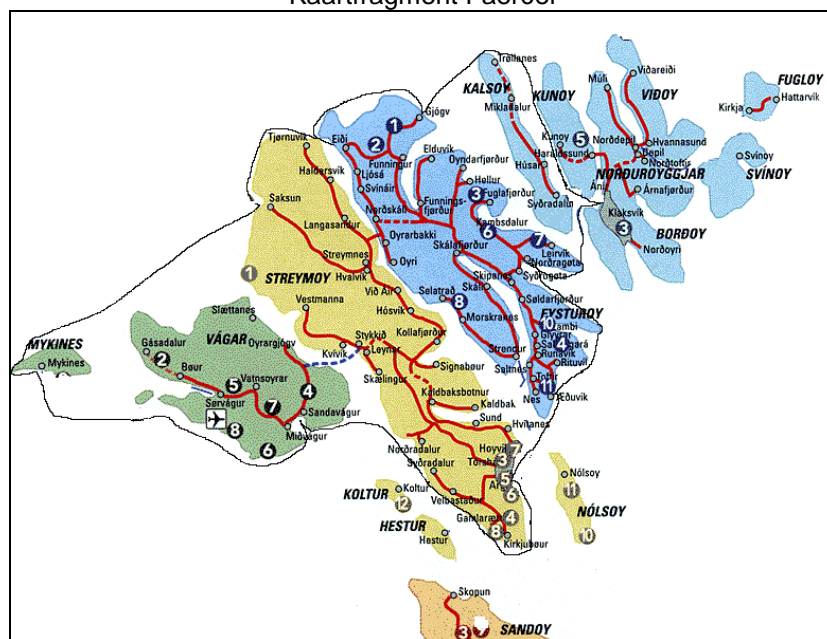
De laatste dag geeft altijd een bijzonder gevoel. Het is mooi om te ervaren dat de tocht gelukt is en dat het een prachtig avontuur is geweest. Aan de andere kant is het jammer dat de voorpret en de tocht zelf volbracht zijn en dat je weer naar huis moet. De oversteek naar Thorshavn verloopt volgens plan en het is maar goed dat we de vorige dag niet zijn overgestoken. Ondanks de kentering is de stroming rafelig. Als we de haven in varen peddelen we nog even naar het ontvangst punt waar de vlag van de Faeröer wappert om nog een laatste eskimorol te doen voordat we eruit gaan.

Bij het omkleden en het opruimen van de spullen krijgt Marian ineens een vuurrood hoofd. Uit de achterbak van de auto komt een rode zak tevoorschijn met eten, kleding en andere spullen. Gelukkig kunnen we er om lachen.....en als troost trakteert ze op een drankje als we in het café zitten en we napraten over de avonturen.

AJ

Kaartfragment Faeröer

----- = Route